

Asociația umanitară "Sfantul Stefan"

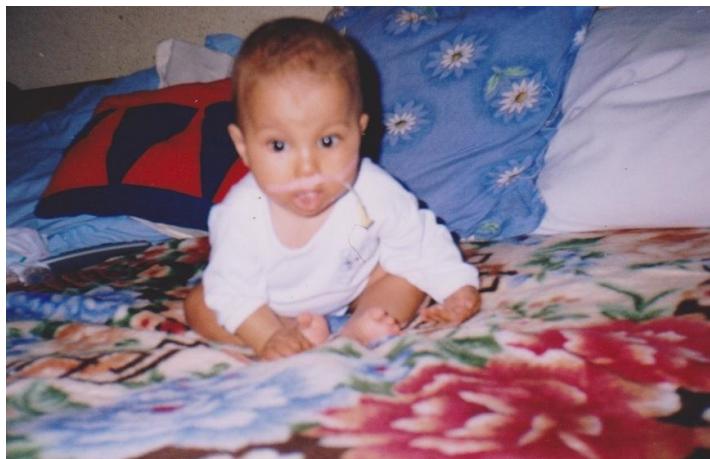
"Doamne, da-mi... seninatatea de a accepta ceea ce nu pot schimba, curajul de a schimba ceea ce imi sta în putere sa schimb si intelepciunea de a face diferenta între ele."

Reinhold Niebuhr

Codul IBAN: RO08BRDE441SV44562254410
BRD, sucursala Marie Curie
CIF: 27914590
Persoana de contact: Ina Preda
Telefon: 0722.49.62.39 / 0748.82.53.02
Adresa de corespondenta: Calea Serban Voda nr. 282, bl. 3B, sc. B, ap. 64
Web: www.asociatiasfantulstefan.ro
E-Mail: ina.preda@asociatiasfantulstefan.ro

Ma numesc Codrut, am 7 ani si jumătate sunt un copil cu dizabilitati si aceasta este povestea mea, spusă de mami si tati.

Intr-o calduroasa dimineata din iulie 2004 a venit pe lume un baietel frumos cu ochii mari si negri, prematur pe care noi, parintii sai, il asteptam cu cea mai mare dragoste , sa-l

tinem in brate, sa-l ducem acasa si sa-l crestem. Dar vai, minunea n-a venit intr-un corp sanatos cum ne asteptam si speram noi, ci a sosit cu multiple malformatii- cardiace (defect septal interventricular pe o treime din sept, defect septal interatrial tot pe o treime de sept), la gurita (palatoschizis postum sau altfel spus o gaura in cerul gurii langa omulet) si la nas (imperforatie choanala dreapta adica nara dreapta infundata). In a 2 a zi de viata am

primit cumplita veste ca baietelul nostru, nu avea sanse la viata fara o operatie pe cord, lucru pe care doctorii ni l-au spus sec naruindu-ne toate sperantele, visurile pe care le aveam pentru copilul nostru.

Astfel a inceput un lung drum spre supravietuire, chinuitor in ciuda tuturor diagnosticelor, tuturor piedicilor, manati de neputinta si disperare; eram in stare sa ne ducem oriunde s-ar fi gasit un chirurg care sa opereze un copil de 3 luni care avea doar 2 kg si 900 grame care pierdea in greutate, cu foarte putini sorti de izbanda. Doctorii din Bucuresti NU au dat nici o sansa de viata acestui mic trup, sufletel, au spus vechea poveste, faceti altul ca sunteti tineri asta oricum n-are sanse, dar Dumnezeu a considerat in marea lui generozitate ca-I este de folos Codrut pe acest pamant si a inclinat balanta in favoarea lui.

Printr-o serie de coincidente, de 'lucrari' ale Domnului, am ajuns la TG Mures la SP. CLINIC JUDETEAN, sectia de cardiologie pediatria, unde am dat peste o mana de chirurghi cardiologi si oameni inimosi care au hotarat ei intr-o mohorata dupa-amiaza de noiembrie ca trebuie sa-I dea o sansa si l-au operat intr-o seara, in ciuda tuturor prognozelor sumbre privitoare la succesul operatiei; IAR MINUNEA S-A INTAMPLAT si la 3 zile de la operatie Codrut iese de pe sectia de terapie intensiva cu o inimioara operata, vindecata practic iar acele 2% sanse pe care le-a avut de supravietuire date de doctori, acelea i-au dat puterea sa treaca cu bine peste o operatie care a durat multe ore cu circulatie sangvina extra corporala; iar copilul meu a iesit invingator in lupta cu soarta.

Cea mai mare bucurie de Craciun in acel an a fost, ca mi-am putut lua copilul de 5 luni acasa si am sarbatorit practic renasterea lui prin mainile chirurgilor cu INIMA si a personalului care lucra cu multa daruire, carora le spun cu enorma recunostinta VA MULTUMESC PENTRU COPILUL MEU.

Dar drumul era de abia la inceput, ce fusese mai greu trecuse, era mult mai lung si mai erau celelalte malformatii congenitale de rezolvat chirurgical, asa ca ajunsi acasa am inceput sa ne interesam de

chirurgi buni care sa indrepte palatoschizisul pe care il avea si imperforatia nazala, gasind intelegere la Budimex in acest sens, cand Codrut avea sa mai ia in greutate ca avea 6 luni si 6 kg. Drept urmare am continuat gavajul pe care eu il faceam de la 3 luni, (l-am hranit pe sonda nazogastrica deoarece ce manca pe gura scotea pe nas si se inneca) pana la 1 an si 3 luni cand am primit acceptul de a fi operat (avea 11 kg atunci) lucru care s-a intamplat in octombrie 2005 .Intre timp, noi vedeam ca copilul nostru nu facea ce trebuia sa faca un copil de aceeasi varsta si pentru inceput am facut kinetoterapie, apoi terapie ocupationala, urmarea fiind ca la aproape 2 ani Codrut a inceput sa mearga in picioare, iar pe la 3 ani a inceput sa scoata sunete apoi, incet, incet sa formeze cuvinte si apoi propozitii; toate acestea se datoreaza in primul rand colectivului de terapeuti pe care l-a avut care au luat-o de la zero cu el si cu rabdare, cu inima si daruire au reusit imposibilul, au facut un copil cu retard grav datorat anesteziilor multiple si hipoxiei de la nastere, sa aiba acum un retard usor care cu multa munca, rabdare si terapie sustinuta, se va corecta.

Dar n-am continuat de unde am ramas, la 1 an si 10 luni l-am operat de 3 ori la nas fara succes drept pentru care si acum Codrut se infunda noaptea, raceste usor ca nu ara decat o nara pe care sa respire, cealalta fiind inca infundata de la nastere. Mai avem drum lung, obositor si costisitor de facut, mai sunt destule de recuperat la Codrut pentru ca el sa aiba o

viata normala, sa fie considerat un adult normal, sa fie in stare sa se descurce ca adult, dar fericirea noastra cand vine si ne spune 'te iubesc' compenseaza toate sacrificiile pe care le-am facut, iar drumul lui prin viata pana acum a fost un drum al invingatorului, al supravietuitorului cu care DUMNEZEU are alte ganduri decat au avut doctorii.

Noua ni s-a spus de la inceput ca n-o sa traiasca – si a trait against all odds - ca n-o sa mearga – si a mers - ca n-o sa vorbeasca – si vorbește - mai nou si scrie; totul a fost de la inceput o mare lupta, cu neputinta de a-ti ajuta copilul, cu nestiinta ta ca parinte in ale medicinei; lupta data cu inversunarea datorata disperarii de a-ti vedea copilul cum se stinge fara sa-l poti ajuta, fara sa te poti duce tu in locul lui. Toata aceasta lupta ne-a aratat in caz ca nu stiam deja ca acolo unde doctorii nu mai pot, continua DUMNEZEU, cand totul e pierdut mai exista si

minuni de Craciun iar aceasta minune e copilul meu Codrut.

Mai avem mult pana la capat dar tot timpul cand vine deznadejdea - ca n-o sa se descurce, ca n-o sa faca fata - ne gandim ca DUMNEZEU ni l-a lasat cu un scop si astfel avem puterea de a merge mai departe, incercam sa gasim resurse si financiare si emotionale de a duce cat mai mult timp, terapiile costisitoare pe care Codrut le face de 5 ani si jumătate, intr-un cuvânt avem pentru ce lupta, avem un scop în viață, iar acesta e sa ne vedem copilul sanatos si integrat in societatea intoleranta din Romania.

Ma numesc Codrut si aceasta este povestea vietii mele de pana acum, o poveste a unui supravietuitor, a unui invingator spusă de mami si tati.